

Gate 24 ligt helemaal achteraan. Er is geen jet bridge, alleen een witgeverfde stalen trap die naar beneden loopt, als de pees van een boog die je eerst naar achteren trekt voordat je schiet. En onderaan de trap ligt het landingsterrein, bijna honderd mensen lopen doodleuk tussen de rijdende golfkarretjes en bagagerekken door. Normaal gesproken zou je zeggen dat dit alle veiligheidsvoorschriften tart, maar voor de lowbudgetmaatschappij Hollandia Airlines wordt blijkbaar een uitzondering gemaakt.

Hij loopt een aftandse golfplaten container binnen, waar men hem voor de laatste keer om zijn paspoort en boardingpass vraagt. De man bij de counter merkt op dat hij bijna geen handbagage bij zich heeft.

‘I do not need much,’ antwoordt hij, ‘ik ga alleen even een paar dagen naar mijn ouders.’ Hij spreekt heel bewust niet over ‘mijn vriendin’, hoewel hier geen enkele reden is om voorzichtig te zijn.

Hij denkt aan Nederland en aan de dingen die daar wel en niet staan te gebeuren. Dit wordt zijn meesterwerk, *The Permanent Solution*, het zal wel moeten. Hij heeft nog geen uitgewerkt plan, maar dat komt wel in het vliegtuig. Het komt altijd pas in het vliegtuig.

Aan de voorkant van de container houden twee stewards met afrolbare linten de wachtende passagiers tegen. Hij sluit achteraan in de rij. De gezette zakenman voor hem werkt op zijn zenuwen. Met zijn telefoon aan één oor opent en sluit de man tot drie keer toe zijn rolkoffertje op zoek naar steeds weer een ander document.

Telkens als hij bukt, lijkt het alsof hij uit z'n pak gaat knallen.

Dan, na zeker een kwartier wachten, rijdt het vliegtuig voor; een feloranje bakbeest met rood-wit-blauwe vlaggetjes op de uiteinden van de vleugels. Wat een onuitstaanbare maatschappij is dit toch. De enige reden om met Hollandia te reizen is dat hij er per retourtje ruim honderd euro mee bespaart, maar als hij de capriolen ziet die de mensen om hem heen uithalen om als eerste aan boord te kunnen gaan, overweegt hij de volgende keer toch gewoon KLM te vliegen.

Hij loopt de container uit, de landingsbaan over, neemt de trap – omhoog dit keer. Het schiet hem te binnen dat hij Sanne nog zou sms'en. Terwijl hij ruziemaakt met de T9 op zijn telefoon, wijst de stewardess bij de ingang van het vliegtuig hem erop dat zijn mobiel uitgeschakeld moet zijn.

'Luister,' antwoordt hij zuchtend, 'ik vlieg elke twee weken op en neer van Londen naar Nederland en ik weet heus wel hoe het eraan toegaat. Jullie gaan straks eerst nog een kwartier met die veiligheidszwembanden ronddansen, en daarna moeten we nog zeker tien minuten taxiën voor we de lucht in gaan. In die tijd stuur ik nog effe m'n berichtjes en voor we opstijgen gaat-ie uit, all right?'

De stewardess zegt niets, kijkt hem alleen even venijnig aan.

In het gangpad probeert de zakenman zijn koffer in het bagage-luik te proppen. Dat lukt niet zonder hulp, en dus staan de mensen stil. Hij verstuurt zijn berichtje naar Sanne (*Hey schat, ben nu aan boord en ga straks naar m'n ouders. Laat me eerst maar even m'n dingen regelen. Ik laat het je weten als ik klaar ben. Kus, Simon*).

De radio aan boord speelt liedjes van Regina Spektor. Dat scheelt weer – geen Nederlandstalige levensliederen, wat gezien de styling van het vliegtuig zomaar had gekund.

Hij werpt zijn plastic tasje in een bagage-luik en gaat aan het gangpad zitten, stoel 14C. De stewardess die hem net terechtwees,

is inmiddels aan de veiligheidsinstructies begonnen. Ze spreidt haar armen en geeft met een beweging die nog het meest aan de schoolslag doet denken aan waar de nooduitgangen zich bevinden.

On board now, typt hij. Toch ook Martha maar een berichtje sturen. *Gonna miss you this weekend*. Het vliegtuig rijdt inmiddels, zachtjes, voorbij de golfplaten containers richting de startbaan.

‘You take the things you like, and try to love the things you took,’ klinkt het uit de radio. Hij strekt zijn benen onder de stoel van de persoon voor hem en ademt diep in, als voor een duik in het diepe.

Over een uurtje is hij thuis.

Woensdag

Met twee treden tegelijk beent Andreas de roltrap op. Er loopt niemand voor hem, gelukkig, de stevige mevrouw met de rolkoffer zet een stap naar rechts, zodat hij kan passeren.

Het is druk in de hal bovenaan de trap. Maar niet anders dan normaal, denkt hij. De bekende combinatie van zakenmannen, vakantiefamilies en studenten op weg naar hun grote avontuur in Zuid-Amerika. Alsof er niets aan de hand is. No big deal.

Hij kijkt kort om zich heen. Even verderop, bij het kunstwerk dat op een levensgrote rood-wit geblokte Rubiks kubus lijkt, staan vier mannen met gele hesjes druk te gebaren naar een groepje omstanders. Andreas stapt zonder na te denken op hen af. Hij is de trein uit, maar in zijn hoofd tuft die ene gedachte nog door: *Dit kan niet waar zijn. Dit kan niet waar zijn. Dit kan niet waar zijn.*

‘Pardon, meneer, kan ik u iets vragen, een goede vriend van mij zou vandaag...’

‘Hollandia 225?’ valt de man bruusk in. Zijn donkere snorharen in combinatie met zijn toon en volume zorgen ervoor dat Andreas meteen de rest van zijn woorden inslikt. ‘Bij Juizzy’s Bar, tegenover Arrivals 2.’

De mensen achter hem stellen nieuwe vragen, maar Andreas loopt weg, langs bloemenwinkels en kinderen die dolfinnvormige ballonnen kopen.

Een meisje met rood haar duwt een rits bagagekarretjes voor zich uit.

Het terrein rondom Arrivals 2 is met linten afgezet. Daarachter is het leeg, ook bij de bagagebanden achter het glas lopen geen mensen. Andreas slikt en sluit zijn ogen, twee tellen maar. Mensen zeggen weleens dat iets aanvoelt als een slechte film, maar niets is minder waar. Slechte films zijn vaak onrealistisch. Dit lijkt meer op het achtuurjournaal; het enige onrealistische is dat hij er zelf middenin zit.

Bij de ingang van Juizy's Bar staan twee marechausees, van wie één met een blocnote in zijn handen.

'Goedemiddag,' zegt Andreas, terwijl hij in de verte kijkt, voorbij de mannen, om te zien wat er in het café gebeurt. 'Ik ben een vriend van Simon Theunissen. Mag ik naar binnen?'

De man met het blocnote knikt en stapt opzij.

Binnen is het vol, maar stil, de muziek staat uit en mensen praten op gedempte toon. Stewardessen in oranje pakjes lopen langs de tafeltjes en in de verste hoek ziet Andreas de ouders van Simon. Een man en vrouw gebogen over twee koppen thee, krommer dan Andreas zich hen herinnert. Grijs ook. Hij loopt naar ze toe. Ze kijken op en Andreas schrikt van Simons moeder, van haar ogen, waarin pupil en iris al niet meer van elkaar te onderscheiden zijn.

'Wat zijn we blij dat je hier bent...,' zegt ze, terwijl ze vocht uit haar ogen knippert. 'We zitten hier al zo lang met z'n tweeën te wachten.'

'Gea...' zegt Andreas. 'Ik, ik weet niet...'

Ze staat op en pakt een stoel voor hem. Hij zegt dat het niet nodig is. Tevergeefs.

'Is er al nieuws?' vraagt hij dan maar, terwijl hij gaat zitten.

Simons vader schudt zijn hoofd. 'Wij waren hier al ruim van tevoren, hè, om hem op te halen. Maar dat duurde maar en dat duurde maar. Op een gegeven moment kwamen ze ons vertellen dat het mis was... Dat we hier moesten wachten.'

‘Wie?’

‘Die meiden.’ Hij wijst naar de stewardessen. ‘Maar die weten verder ook niks. Alleen dat het mis is gegaan bij de landing.’

Andreas veegt een lok haar uit zijn gezicht en zucht, diep, voor hij durft te vragen: ‘Weten jullie absoluut zeker dat dit zijn vlucht was?’

‘Hij heeft het ons gisteravond nog ge-sms’t.’ Simons vader haalt zijn telefoon uit zijn zak en schuift hem over de tafel.

HL225, aankomst 18.00 uur, leest Andreas. En kom nou niet te vroeg. Groetjes, Simon.

‘Het zou echt iets voor Simon zijn om zijn vlucht te missen.’

‘Hij heeft niet gebeld, Henk. Geen bericht gestuurd. Dit was zijn vlucht. Dat weet ik zeker.’ De stem van Gea klinkt schel en hard.

Andreas kijkt weg. Hij komt al meer dan tien jaar bij Simons ouders thuis, maar dit is anders, onvergelijkbaar zelfs. Normaal gesproken is Simon erbij om elke stilte te vullen met een gek verhaal. Nu is hij hier alleen en weet hij niet wat hij moet zeggen.

Bij de ingang staat een jonge vrouw vertwijfeld om zich heen te kijken. Twee jongens discussiëren met elkaar aan een tafel vlak bij de bar. Niemand huilt, denkt Andreas, niemand schreeuwt of schopt tafeltjes om. Waarom eigenlijk niet?

Als er een stewardess langs hun tafeltje loopt, tikt Andreas haar op de arm. ‘Pardon, mevrouw, wij zijn hier naartoe gestuurd, maar wat gaat er precies gebeuren? Hebt u al meer informatie voor ons? Kunnen we misschien de passagierslijst zien?’

Ze schudt haar hoofd. ‘Die hebben we hier helaas niet beschikbaar, meneer.’

‘Wat kunt u ons dan wél vertellen?’

Meteen begint ze te ratelen. ‘Wat we weten is dat het toestel bij de landing op Schiphol verkeerd terecht is gekomen, waardoor er brand is uitgebroken. We weten niet waardoor dit veroorzaakt is,

wel dat er hulpdiensten ter plaatse zijn. Verder raden wij u aan hier te blijven wachten, want zodra er meer informatie beschikbaar is, zal die hier als eerste worden verspreid. Als u in de tussentijd iets wilt drinken, kan ik dat voor u regelen.'

'Ik wil niets drinken, ik wil gewoon weten wat er gebeurd is.'

'Dat begrijp ik, meneer... ' zegt de stewardess. Ze drukt haar kin naar beneden, bijt op haar lip en kijkt Andreas maar half aan. Als die verder niets meer zegt, pakt ze de lege theeglazen van tafel en loopt verder.

Het is stil aan tafel, maar Andreas weet niet hoelang, hij weet überhaupt niet hoe laat het is. 'Ik weet even niet wat ik nu moet zeggen.'

'Wachten, jongen,' zegt Henk. 'We kunnen alleen maar wachten.'

Dit kan niet waar zijn. 'De vrouw van Hollandia zei dat er hulpdiensten bij zijn.' Hij zegt het zonder te weten of hij hoop zoekt of juist wil geven.

Gea antwoordt niet. Ze zegt alleen opnieuw: 'We zijn zo blij dat je er bent.'

'Hoe zit het met de anderen? Waar is Pim eigenlijk?'

'Pim zit voor z'n werk in New York,' zucht Henk. 'We hebben hem nog niet kunnen bereiken. Ik zal het nog eens proberen.' Hij pakt zijn telefoon weer van tafel.

'En Sanne?'

Gea staart naar de grond. 'We hebben geen nummer van haar. We hoopten dat jij haar misschien kon bellen.'

Andreas sluit zijn ogen en wrijft met zijn handen over zijn gezicht. Hij ziet Sanne voor zich: haar donkerblonde haar loopt strak langs haar slapen, haar ogen zijn droog, maar op haar gezicht zitten rode vlekken. Om hem heen golft het geluid gecontroleerd op en neer en boven alles uit klinkt Sannes stem, die breekt als een bord dat je te hard op tafel zet. *Dit kan niet waar zijn.*

Dan staat Henk op. Zijn stoel krast over de vloer. 'Ik kan hier niet tegen,' zegt hij. 'Ik ga uitvinden wat er aan de hand is.'

'Laat mij maar even,' zegt Andreas. Hij houdt zijn hand afwerend op naar Henk, alsof hij hem weer in zijn stoel wil duwen.

Bij de ingang staan drie heren in donkerblauw pak te overleggen met de marechaussees. Andreas loopt in hun richting. Hij denkt aan die keer dat Simon en hij in de rij stonden voor Tate Modern in Londen. 'Niet willen voordringen uit principe, dat is tot daaraan toe,' had Simon gezegd, 'maar jij presteert het om achter te dringen.'

De mannen gebruiken hun handen om hun woorden af te schermen. Andreas haalt diep adem en stapt dan naar voren. Een stewardess loopt naar hem toe, maar hij duwt haar weg, met ingehouden adem tikt hij een van de mannen op de schouder en vraagt onbeholpen: 'Mag ik vragen waar het over gaat?'

De mannen kijken elkaar aarzelend aan. 'Sorry, meneer,' zegt de langste van de drie dan. Hij heeft bruin krullend haar en draagt een oranje Hollandia-speldje op zijn borst. 'Als u ons even wilt excuseren, dan hoort u zo dadelijk...'

'Hebt u nieuws?' onderbreekt Andreas hem.

'We zijn hierheen gestuurd met de mededeling dat er vermoedelijk geen overlevenden zijn.'

Andreas bijt op z'n tanden en blijft strak voor zich uit kijken.

'Mijn deelneming, meneer.' De man trekt een pijnlijk gezicht en steekt zijn hand uit, maar Andreas neemt die niet aan.

'Wat gaat er nu gebeuren?'

De medewerker van Hollandia schraapt zijn keel en wijst naar zijn collega's, die inmiddels achter de bar staan en een microfoon hebben gepakt. Ze proberen de aandacht te trekken van de mensen aan de tafeltjes. Het geluid van de overstuurde microfoon jengelt door de boxen die aan het plafond hangen. Langzaam raakt het

geluid in het café gedempt, alsof iemand met twee handen een deksel naar beneden drukt.

‘Namens de directie van Hollandia willen wij u vragen om uw medewerking bij het volgende,’ begint een van de mannen. ‘De politie en hulpdiensten hebben ons verzocht zo snel mogelijk te verifiëren wie er in vlucht HL225 van Londen naar Amsterdam zat. We verzoeken daarom alleen directe nabestaanden met ons mee te komen in de bussen die buiten klaarstaan. U wordt dan naar een beurshallencomplex vlak bij Schiphol gebracht, en daar kunt u meer informatie krijgen over de precieze passagierslijst en wie er al dan niet geboord heeft.’

Mensen staan op en lopen naar voren, nog voor de man is uitgesproken.

‘Weten ze iets over Simon?’ vraagt Simons moeder als Andreas terugkeert bij het tafeltje. Ze staat rechtop met haar tas in haar handen.

‘Nee,’ antwoordt hij aarzelend, ‘maar hij... ze gaan ervan uit dat niemand het heeft overleefd.’

Voorzichtig zakt Simons moeder terug in haar stoel. ‘Ik wist het al,’ zegt ze met vaste stem, maar ze huilt, haar man staat op en hurkt naast haar neer. Hij slaat een arm om haar schouder.

De druppels op de tafel zijn niet van de knoesten in het hout te onderscheiden.

Het is al donker wanneer Andreas de Prinsenstraat in loopt. De lantaarnpaal op de hoek geeft net genoeg licht om zonder te struikelen over het ijzeren hekje te stappen. De deur van het complex kraakt niet, zijn sleutelbos rammelt niet. Geruisloos loopt hij het trappenhuis in. Hij heeft zin om te stampen tot de treden breken en de trap onder hem vandaan brokkelt.

Als hij de voordeur van zijn appartement opendoet, verwacht hij

een fractie van een seconde dat daarbinnen alles scheef hangt, van zijn plek is gehaald of misschien zelfs verdwenen. Het zou passen bij vandaag. Maar alles ligt er nog precies zoals hij het vanmiddag heeft achtergelaten: de witte ontbijtbordjes in het droogrek, de openge-slagen tv-gids op tafel, zijn schone wasgoed over de balustrade.

Zijn appartement was vroeger een uitgaansgelegenheid, bestaande uit één grote ruimte met aan de binnenkant een langs alle vier de muren lopend balkon. De houten constructie vormde een soort terras, vanwaar bezoekers toekeken op de dansende mensen in de rokerige discozaal beneden. Toen Andreas er twee-enhalf jaar geleden introk, lukte het hem slechts met veel moeite zijn bed via de trap omhoog te krijgen. Van de benedenruimte heeft hij, ondanks het losbandige verleden, toch een chique woonkamer weten te maken. Het keukentje in de hoek rechts van de deur valt nauwelijks op, omdat alle aandacht wordt opgeëist door de zithoek in het midden van de kamer, met de fraaie grijsleren driezitsbank en de glazen salontafel boven op het Perzisch tapijt dat hij van Sanne en Simon heeft gekregen.

Andreas ploft vermoeid op de bank, reikt naar de afstandsbediening en drukt op een willekeurige knop. De breedbeeldtelevisie die onder de balkonrand tegen de muur hangt, schiet aan en in beeld lopen politieagenten en ambulancemedewerkers onder gele linten door, een landingsbaan op. In de verte liggen oranje-kleurige aluminium platen in het gras. Een voice-over zegt iets over een black box. Het duurt lang, langer dan nodig is, voor Andreas doorheeft waar hij naar kijkt. Hij legt zijn voeten languit op de glazen tafel, veegt de tv-gids op de grond en legt zijn hoofd achterover op de rand van de bank. Het is dus toch waar. Simon, Henk en Gea, zichzelf; ze zijn nieuws geworden.

Minutenlang probeert hij een patroon te ontdekken in de vlekken op het plafond.

Als hij terugkijkt naar de televisie, ziet hij een minister die medeleven betuigt. Onderin flikkert een lichtkrant: ZEKER 88 DODEN BIJ CRASH HOLLANDIA 225 – AANTAL NEDERLANDSE SLACHTOFFERS NOG ONBEKEND – DIRECTIE HOLLANDIA ONTKENT PROBLEMEN BRANDSTOFTANK.

Andreas pakt zijn telefoon uit zijn broekzak en scrollt naar de sms'jes van Henk van eerder die avond. *Hij was aan boord*, luidt het eerste. Kort, maar krachtig als een kaakslag. Drie minuten later het tweede: *Kun jij Sanne bellen? We hebben haar nummer niet*. Henk en hij hebben bij het afscheid op het vliegveld afgesproken contact te houden, maar hij heeft de berichten nog niet beantwoord.

De naam 'Sanne' staat direct boven 'Simon' in zijn contactenlijst. Andreas opent haar profiel en kijkt naar haar foto, de foto die hij zelf heeft gemaakt – bewogen natuurlijk, maar je kunt Sanne er direct op herkennen. Al is het maar door haar blauwgrijze ogen die hem strak aankijken, lief én streng, je weet het bij haar nooit precies.

Zijn duim zweeft tot drie keer toe vlak boven het scherm. Hij belt niet. Hij weet niet wat hij zou moeten zeggen.

Als de voice-over zijn verhaal over de black box begint te herhalen, zet Andreas de televisie uit. Hij staat op van de bank en loopt in één rechte lijn de trap op naar boven. Geen tijd voor tanden poetsen of Bijbellezen. Deze dag moet nú afgelopen zijn.

Hij wurmt zich langs zijn bed en trekt de la van zijn nachtkastje open. Achter in de la ligt een kwartlege strip witte ovaalvormige pillen. Het is lang geleden dat hij zich er een gunde. Vaak heeft hij zich de afgelopen maanden ingehouden als hij weer eens niet kon slapen, maar vandaag is er geen twijfel, geen interne strijd.

Vandaag heeft hij verdomme geen enkele keus.